

РЕШЕНИЕ

№ 3798

гр. София, 05.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 21.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **1528** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс/АПК/.

Жалбоподателят Г. С. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк][жилищен адрес] оспорва Заповед рег.№3-602/27.11.2012г.на Началника на 06 РУП-СДВР.

Поддържа, че на 03.12.2012г. му е връчена заповед рег.№3-602/27.11.2012г. на началника на 06 РУП-СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година и предупреждение, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по алинея 1 в срока на наложеното наказание ще бъде санкциониран с по-тежко наказание. Предупреждението е наложено без да е упомената нарушената правна норма и по кой закон. Посочено е основание чл.224 ал.2, т.1 и т.2 от ЗМВР, а именно че дисциплинарните нарушения са: неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове /Инструкция 13-1711/15.09.2009г. - чл.35/ и неизпълнение на служебните задължения, във вр. с чл.227 ал.1 т.11 пр.1 и т.14 от ППЗМВР, който гласи че дисциплинарно наказание „порицание” са налага за неизпълнение на служебни задължения и други нарушения на служебните задължения. Не е посочено правното основание въз основа, на което е определен срока на наказанието, както и предупреждението.

С молба вх.№58480/07.12.2012г. жалбоподателят е депозирал възражение срещу наложено му дисциплинарно наказание въз основа на Заповед рег.№3-602/27.11.2012г. В законоустановеният срок твърди, че не бил получил становище на оспорения

административен акт.

Счита, че издадената заповед е незаконосъобразна, противоречи на материалноправните разпоредби и е постановена в несъответствие с целта на закона. Заповедта е издадена в нарушение на процесуалните законови правила за налагане на дисциплинарно наказание. Понятието за служебна дисциплина по чл.224 ал.1 от ЗМВР е конкретизирано с изброени в ал.2 от същия текст дисциплинарни нарушения. За жалбоподателя било неясно посоченото основание за извършено дисциплинарно нарушение по чл.224 ал.2, т.1, както и т.2 от ЗМВР.

Според него съгласно чл.229 ал.1 от ЗМВР - дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарно наказание, да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения.

Съгласно чл.237 ал.3 от ППЗМВР за изслушването по реда на чл.229 ал.1 от ЗМВР се съставя протокол, който се подписва от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и от държавния служител. До момента не бил изслушван и не бил давал писмени обяснения.

Поддържа, че в ППЗМВР никъде не е посочено в какво се изразява опита за бягство, засегнато е само бягството.

Издадената заповед визира бездействие от негова страна и допускане опит на задържаното лице да избяга от служебното помещение, в което той извършвал разпита на лицето. Не била конкретизирана в този смисъл материалноправната предпоставка, която нарушил.

Също така понастоящем в сградата на 06 РУП-СДВР нямало оборудвани самостоятелни помещения за разпит на задържани лица от оперативния работник. Разпитите се извършвали в служебните кабинети на оперативните работници.

Съгласно разпоредбата на чл.76 ал.1 от Инструкция 13-1711/15.09.2009г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на МВР и реда в тях са определени изискванията и оборудване на обслужващите помещения за разпит. Условието за разпит в настоящия случай не били в съответствие с горепосочената разпоредба.

В заповедта било посочено нарушение на чл.35 от горепосочената инструкция, в която е визирано общо изискване за охрана на задържаното лице при придвижването му в района на структурите на МВР, като не били уточнени необходимите мерки за недопускане бягство на лицето.

Не били взети предвид и възраженията му, които дал в дисциплинарното производство.

Жалбоподателят изтъква и, че липсвали каквито и да е било мотиви, доказателства или позоваване на конкретни обстоятелства, които са послужили като основание за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл наказващият орган не бил събрал за изясняване на фактите, всички доказателства, за да ги подложи на преценка, включително посочените от него в качеството му на длъжностно лице.

В заключение сочи и, че обжалваната заповед е издадена при неспазване на установената форма, тъй като не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, доказателствата, въз основа на които то е установено.

Нарушението при издаване на обжалваната заповед е съществено и не отговаря на изискванията на императивната разпоредба на чл.246 ал.1 от ППЗМВР.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Заповед рег.№3-602/27.11.2012г.на началника на 06 РУП-СДВР със законните последици за

това. Претендира сторените по делото разноски.

Ответната страна по делото оспорва предявената до съда жалба, счита същата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа за основателност на жалбата и моли да се уважи като такава.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от Г. С. Г., който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл.147, ал.1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 във вр. с ал.2 и ал.3 от АПК. Това е така, защото жалбоподателят е уведомен за оспорената заповед на дата 03.12.2012г. Същият е оспорил акта по административен ред на дата 07.12.2012г., чрез подаване на надлежно възражение. Погорестоящият административен орган не се е произнасял в 14 дневния срок и е налице мълчалив отказ, който може да се оспори в едномесечен срок, в случая считано от 22.12.2012г. пред съответния административен съд. Жалбата до Административен съд София град е подадена на 22.01.2013г. с вх.№ 1886 по описа на деловодната система на АССГ.

Жалбата следователно се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед рег.№3-602/27.11.2012г. на Началника на Об РУП-СДВР, с която на лицето се налага наказание „порицание” за срок от една година.

Видно е от Заповед за извършване на проверка по получени данни за извършено дисциплинарно нарушение рег.№ 46098 от 04.10.2012г. на Началника на Об РУП на МВР, че същият е заповядал да се извърши проверка за случилото се на 04.10.2012г., определил е състав на комисията, която следва да извърши доклад, в срок до 04.11.2012г.

Установява се от нея, че с предходна Заповед № 46098 от 04.10.2012г. по описа на Об РУП –СДВР, е назначена проверка относно нарушение на служебната дисциплина от страна на служител от Об РУП СДВР, довело до бягство на задържано лице –К. Д. Ш.. Сочи се в оспорената заповед, че жалбоподателят е имал виновно поведение по случая, изразяващо се в неспазване на разпоредбите на чл.35 регламентирани в Раздел 2 на Инструкция №1з 1711/15.09.2009г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на МВР и реда в тях. Според ответникът, жалбоподателят не бил предприел необходимите мерки за недопускане опита за бягство на задължаното лице. Така Г. С. Г. нарушил чл.224, ал.2, т.1 от ЗМВР.

Посочено е основание чл.224 ал.2, т.1 и т.2 от ЗМВР, а именно че дисциплинарни нарушения са: неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове /Инструкция 13-1711/15.09.2009г. - чл.35/ и неизпълнение на служебните задължения, като жалбоподателят е бездействал и е допуснал лицето К. Ш. да направи опит да избяга от сградата на Об РУП на МВР.

Наказанието е наложено на осн.чл.224, ал.2, т.1 и т.2 и чл.226, ал.1, т.3 от ЗМВР във вр. с чл. 227 ал.1, т.11, предл.1 и т.14 от ЗМВР, за нарушение на служебната дисциплина.

Жалбоподателят своевременно е оспорил законосъобразността на процесната заповед, като е подал възражение рег.№58480 от 07.12.2012г. до погорестоящия административен орган-Директор на СДВР-МВР. Няма данни по делото този орган да е отговорил на подаденото от жалбоподателя възражение и да е отменил заповедта. Във възражението жалбоподателят подробно и аргументирано, е изложил случилото се с лицето Ш.. Възражението е стигнало и до ответната страна, видно от стореното върху него отбелязване на началника на 06 РУП на МВР.

По случая е представена докладна записка от гл.инспектор П. М. с дата 22.10.2012г. относно задържането на лицето Ш. на 03.10.2012г. Според същата докладна, гл. Инспектор П. М., е предупредил Г., че лицето ще бъде задържано за 72 часа. Задържаният седял с гръб към вратата, на около 2 метра от нея. След като уведомил Г., главният инспектор затворил вратата на кабинета на Г. и отишъл в съседния 228.

На същата дата 04.10.2012г. и жалбоподателят е дал сведения за бягството на Ш.. Доколкото те сочат на изгоден за страната факт, свързан с незаконосъобразно постановена заповед за налагане на дисциплинарно наказание на лицето, те ще бъдат обсъдени заедно и поотделно с всички доказателства по делото.

Видно е от справка с рег.№50556 от 30.10.2012г. издадена от комисията извършваща дисциплинарното разследване, че същата е направила проверка във връзка със Заповед рег.№ 46098/12г. на Началник 06 РУП-СДВР04.10.2012г. с лицето К. Ш..

От справката се установява, че на 03.10.2012г. около 10 часа, в магазин „Ф.“, находящ се в [населено място], [улица], К. Д. Ш. е задържан от охранители в магазина в момент на кражба на хранителни стоки на обща стойност 82 лв. Лицето е транспортирано в 06 РУП-СДВР и задържано с полицейска мярка за срок до 24 часа със Заповед рег.№ 2430/12г., считано от 03.10.2012г. в 10,10 часа. По случая срещу К. Ш. е започнато бързо досъдебно производство ЗМ 2907/12г. по описа на 06 РУП-СДВР за извършено престъпление по чл.196, ал.1, т.1 вр.чл.194, ал.1 вр.чл.18, ал.1, чл.29, ал.1, б. „Б“ от НК.

Работата по случая е възложена на РП Ив.С. и служители на 04 КГ „О. купел“ С“П.“ при 06 РУП-СДВР. След извършване на необходимите ОИМ и ПСД, на 04.10.2012г. в 09.00ч. материалите по БП са докладвани на прокурор Б. Т. при СРП. В 09.55ч. инспектор Г. Г. от 04 група „Криминална полиция“ -О. купел, започва оформяне на документацията по освобождаване на лицето, предвид изтичане на срока на полицейското му задържане и липсата на становище към този момент от наблюдаващия прокурор. За тази цел инспектор Г. е качил лицето в служебния си кабинет № 224, находящ се на втория етаж в сградата на РУП. В момента в който са оформени документите за освобождаване на лицето от 24 часовата мярка за полицейско задържане, инспектор Г. е уведомен от главен разследващ полицай при 06 РУП-СДВР - П. М., че на К. Ш. е съгласувано обвинение и му е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за срок до 72 часа, считано от момента на неговото задържане. Инспектор Г. е разяснил на Ш., че ще бъде привлечен в качеството на обвиняем и задържан за срок до 72 часа, след което се заел с попълване на карти за полицейска регистрация на същия, предвид това, че същото е задължително при образуването на досъдебно производство срещу лицето и привличането му като обвиняем. В снето писмено сведение инспектор Г. категорично заявява, че в нито един момент не е оставял лицето без надзор и комуникацията между тях се е водела само в кабинет № 224 при затворена врата. Това се потвърждава и от самото обяснение на жалбоподателя, приложено по делото. Същото се заявява и в

обясненията на П. М., приложени по делото.

Съгласно справката Г. е седял на работното си място от страната на прозореца, а задържаното лице - на стол за посетители от ляво на служителя, разположен с гръб към вратата на около два метра от нея. В един момент Ш. скочил от стола, отворил вратата на кабинета, излязъл в коридора и затворил вратата след себе си. Инспектор Г. веднага го е последвал. Видял е как лицето влиза в стая № 229, стъпва на перваза на прозореца и скача навън през отворения прозорец. Стигайки до прозореца Г. е погледнал през прозореца и видял падналия на плочките Ш., който веднага се изправил и побягнал в посока [улица]. На виковете на Г. се отзовал И. А. В. - полицай в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 06 РУП-СДВР, който е настигнал лицето и го задържал с притеклият се в на помощ М. А. П. - РП при ГДБОП, който се намирал пред входа на служба КОС - 06 РУП по служебен въпрос /предаване на ВД по ДП Б-53/12г. на ГДБОП/. В. е бил назначен и изпълнявал служебните си задължения като постови на пост № 1 /централен вход / по единната разстановка на 06 РУП-СДВР.

Повиканият своевременно екип на С. транспортира К. Ш. в УМБАЛСМ „Пирогов“, където същият е настанен за лечение с диагноза „Контузия и разкъсно - контузна рана в теменната област на главата“. С постановление прокурор от СРП Б. Т. прекъсва мярката "Задържане под стража" за срок от 72 часа на лицето, докато възстановяване здравословното му състояние позволи да влезе в сила отново мярката за неотклонение.

На местопроизшествието е извършен оглед и образувано досъдебно производство ЗМ 2916/12г. по описа на 06 РУП-СДВР. След извършване на необходимите ПСД и доклад на материалите в СРП, К. Ш. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.297, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК /опит за бягство на задържано под стража лице/.

След изписването му от медицински институт „Пирогов“, К. Ш. е привлечен в качеството на обвиняем по ДП ЗМ 2916/12г. по описа на 06 РУП-СДВР и спрямо същият е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“. В болничната стая в "Пирогов" на 04.10.12 г. в присъствието на служебен адвокат И. Д. от САК, Ш. е привлечен като обвиняем и му е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.196,ал.1,т. 1 от НК по ДП 2907/12г. по описа на 06 РУП-СДВР.

В докладна записка, изготвена от главен инспектор П. М., същият потвърждава, че на 04.10.2012г. около 10.40 часа е уведомил инспектор Г. Г. за съгласувано обвинение на К. Ш. и взетата му мярка за неотклонение „Задържане под стража" до 72 часа. Служителят твърди, че разговарял с инспектор Г. в служебният му кабинет № 224, където през това време бил и задържаният. След като е уведомил Г., главен инспектор М. е напуснал кабинета и затворил входната врата, след което се срещнал с инспектор Д. Л. в кабинет № 228.

Във връзка със случилото се са изготвени докладни записки от инспектор Д. В. Л., ВНД - Н-к 02 група „Престъпления против собствеността“, който по време на инцидента се е намирал в служебния си кабинет № 228, находящ се в непосредствена близост до кабинет 229, откъдето е скочил Ш. и полицай И. А. В., носещ служба на пост № 1 при 06 РУП-СДВР на 04.10.2012 г. Посочените от тях данни кореспондират изцяло с установената от комисията фактическа обстановка.

Опита на задържаното лице К. Ш. да избяга от 06 РУП-СДВР по време на наложената му мярка за неотклонение „задържане под стража" във връзка с образуваното срещу

него досъдебно производство е останал недовършен поради независещи от лицето обстоятелства - бързата и своевременна намеса на полицейските служители - И. А. В. - полицаи в група ООР на сектор ОП при 06 РУП-СДВР и М. А. П. - ГДБОП.

Съгласно Предложение рег.№ 53754 от 13.11.201г., компетентните лица са предложили на Г. да се наложи дисциплинарно наказание. Обосновавали са в предложението, че в хода на извършената дисциплинарна проверка се е установило извършено виновно поведение на длъжностно лице от състава на 06 РУП-СДВР - инспектор Г. С. Г. - разузнавач IV степен в 04 криминална група „О. купел" на сектор „Противодействие на криминалната престъпност" при 06 РУП-СДВР, изразяващо се в неспазване разпоредбите на чл. 35 /За осигуряване охраната на задържаното лице при придвижването му в района на структурата на МВР се вземат всички необходими мерки за недопускане бягство на лицето/ регламентирани в Раздел II на Инструкция 13 1711/15.09.2009г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях, което служителят не-е сторил. Инспектор Г. Г., в чието присъствие е било задържаното лице, не е предприел необходимите мерки за недопускане опита за бягство на задържания Ш. от сградата на 06 РУП-СДВР. Последното било нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове /в конкретния случай разпоредбите на Инструкция 13-1711/15.09.2009г., регламентираща реда за работа с доведени и задържани лица/, както и неизпълнение на служебните си задължения. Те се изразявали в бездействие и допускане опит на задържано лице да избяга служебно помещение - в конкретния случай кабинет 224, ет. 2 в сградата на 06 РУП-СДВР. Предвид установеното, комисията е предложила да се предприемат мерки по дисциплинарен ред спрямо държавният служител инспектор Г. С. Г. - разузнавач IV степен в 04 криминална група - О. купел на сектор „Противодействие на криминалната престъпност" при 06 РУП-СДВР, за извършено дисциплинарно нарушение съгласно визираното в чл. **224 ал. 2 т. 1** „неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, зам.министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководите”, каквито в конкретния случай се явява Инструкция № 13 1711/15.09.2009г. и т.2 „неизпълнение на служебните задължения”, вр. чл. 226 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, чл. 227 ал. 1 т. 11 предл. 1 от ППЗМВР за неизпълнение на служебните задължения. Предложено било на виновния служител, бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание" за срок от 1 година, поради нарушаване на служебни задължения довели до опит за бягство на задържано лице, като опитът е останал недовършен, поради бързата и своевременна защита на друг служител.

След като е възприел становището на дисциплинарната комисия, Началникът на сектор „П." при РУП на СДВР, е предложил за констатираните нарушения по чл.224, ал.2, т.1 от ЗДМВР и по чл. 224, ал.2, т.2 от ЗМВР, на лицето да се наложи наказание „порицание”

След постъпилата справка с рег.№ 50556 от 30.10.2012г., жалбоподателят отново е подал възражение от дата 09.11.2012г., като върху него се отблязва

запис, че не е прието за основателно. Преди това, жалбоподателят в съответствие с процедурата по налагане на дисциплинарни наказания по ЗМВР и Правилника за неговото прилагане, е поканен да даде обсъдените по-горе възражения. Според поканата срокът за същите се удължава в срок до 12 часа на 12.11.2012г.

Установява се от обясненията на адв. Т., назначена за особен защитник на Ш. в производството по предявяване на повдигнато срещу него обвинение, че същото е скочило от прозореца на полицейското управление, защото не му давали метадона.

Установява се от докладна записка на М.П. също дадена по случая, че е забелязал как един мъж е скочил от прозореца на втория етаж в близост на служебния вход на служба „КОС“. Бил заловен, след което му сложили белезници.

Видно е от извадка на книга за задържаните лица на 06 РУП на СДВР, че Ш., е бил задържан в полицейското управление на 03.10.2012г. Лицето не е освободено от задържането и според докладната записка на Ц. Б., служител на 06 РУП на МВР [населено място].

Във връзка със задържането на лицето Ш., са били предприети процесуално-следствени действия, които са обективирани и в протоколи от разпит на свидетели/листи 33-37/. За задържането му свидетелства и докладна записка от 03.10.2012г. рег.№ 342907 по описа на 6 РУП на МВР, заповед за задържане на лице от 03.10.2012г. и Постановление за привличане на обвиняем от 04.10.2012г., 09.10.2012г., поради което следва да се приеме, че той е имал качеството на „задържано лице“ и към 03.10.2012г.

Видно е от приетата като доказателство по делото длъжностна характеристика на жалбоподателя /стр.44 и сл./, че същия е заемал длъжност „разузнавач“, категория „Г“. Като задължение от длъжностната му характеристика, е вменено и това да работи, и разкрива криминални престъпления.

Видно е от кадровата справка на лицето, че същото е постъпила на работа в управлението от 2006г. и като разузнавач в 04 група на „О. купел“ при 06 РУП на МВР. Според същата, на лицето са налагани дисциплинарни наказания мъмрене и писмено предупреждение, както и е бил отличаващ със „писмена похвала“ от съответното длъжностно лице.

Като доказателство по делото е приета Инstrukция №13 от 15.09.2009г. относно оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на МВР. Според чл. 5 на същата, в структурите на МВР, се определят различни видове помещения за настаняване на задържани лица. Безспорно е, че лицето Ш. е било задържано в полицейско управление на МВР към дата 03.10.2012г.

Според чл. 35 от Инstrukцията, за осигуряване на охраната на задържаното лице при придвижването му в района на структурата на МВР, се взимат всички необходими мерки, за недопускане и бягство на лицето. Видно е от Заповед №З-1331 от 2011г., че на осн.чл. 30, ал.1, т.7 от ЗМВР, е утвърдена и специфична длъжностна характеристика на Началник на РУП при СДВР, с оглед компетентността на лицето, издало оспорената заповед. Към делото се представя и самата длъжностна характеристика, според която същият е

длъжен да упражнява контрол върху работата на подчинените му, какъвто се явява и жалбоподателя, във връзка със спазване на служебната дисциплина и законност.

Във връзка с указания на съда до ответника, по делото се представи справка рег.№ 18784 от 20.03.2013г., видно от която в сградата на 06 РУП на МВР [населено място], има 3 броя помещения за задържане на лица находящи се на първия етаж на сградата. Същите са оборудвани съгласно чл. 59 и чл.75 от Инструкцията за оборудване на помещенията. От тази справка се установява, че няма самостоятелно обособени помещения за водене на разпити със задържаните лица. Не са намирали такива стаи и на втория етаж, откъдето избягал Ш..

За установяване на релевантните за спора факти, съдът е събрал гласни доказателства и е разпитал свидетелите Т. и И., посочени и доведени от жалбоподателя в съдебно заседание на 16.04.2013г. Същите се кредитират от съда, като верни и безпротиворечиви.

От разпита на свидетеля И., съдът намира за установено, че той е служител в 06 РУП на СДВР от 2010 г. Същият обяснява, че в Районното управление при беседа със задържано или доведено лице, тя се провежда в стаята, в която служителите работят. Няма друго обособено място, където може да се извърши тази беседа. Жалбоподателят бил негов колега и заедно работят в една група. Знае от Началника на групата и от жалбоподателя, че задържаното лице е направило опит да избяга по време на беседа. Доколкото знае, двете стаи, които са свързани с коридор, били една срещу друга, вратите им били отворени, тъй като било топло, съответно и прозорците били отворени. Стаята, която е обособена като работна на жалбоподателя имало решетки, докато в отсрещната стая нямало решетки. Задържаният избягал от съседната стая, на която прозорците нямали решетки. Заявява, че неговият колега направил опит да бяга след лицето и да го задържи, но не е станало.

В случая съдът намира, че показанията на този свидетел досежно обстоятелството, че вратите на двете стаи били отворени, противоречи на обясненията, които са дадени от жалбоподателя и от констатациите в справката от 30.10.2012г. Тъй като обаче този свидетел не е очевидец на случилото се и не свидетелства за лично възприети факти и обстоятелства, съдът не приема, че е установено по безспорен начин фактът, че вратите на двете съседни стаи, през едната от които е избягал Ш., са били отворени.

От разпита на свидетеля Х. Н. Т., съдът намира, че той също е бил служител на 06 РУП - криминална полиция от 2009 г. Свидетелят достоверно с оглед на това, прави изявление, че в 06 РУП няма обособени стаи, в които да се извършват разпити на заподозрените лица. Обикновено лицата се извеждат от така наречените клетки и се разпитват в стаите, които се намират в съответната група или подразделение. Същият знае, че в края на 2012г. имало задържано лице, което скочило от сградата а Районното управление. Свидетелят сочи, че груповият им пряк началник ги запознал със ситуацията. От Г. знае, че той е разпитвал това лице. От показанията му безпротиворечиво се установява и, че неговата стая е до тази на жалбоподателя. И двете стаи имали решетки на прозорците. В стаята, срещу

тази на Г., прозорците нямали решетки. Стаята, в която жалбоподателят работи, се ползва от оперативни работници на Втора криминална група. Тези оперативни работници също извършват разпити. Свидетелят не знае защо някои стаи са прозорци с решетки, а други не.

Връзка с допълнително дадени на ответника указания с протоколно определение от 16.04.2013г., ответникът представи обяснения на длъжностни лица от 06 РУП на МВР, които са били и членове на комисията предложила дисциплинарното наказание на жалбоподателя /листи 126-132 от делото/. От същите се установява, че единствена справка за станалото по случая е от 30.10.2012г., което опровергава твърденията на жалбоподателя, че е имала предходна такава, която го оневинява. Последният извод на съда следва и от представената по делото извадка от информационния масив на 06 РУП, според която няма заведена друга справка във връзка с образуването срещу жалбоподателя дисциплинарно производство.

От правна страна, съдът намира следното:

Оспорената пред съда заповед е постановена от компетентен орган - Началника на 06 РУП на МВР, който може да налага дисциплинарно наказание „порицание” с образно длъжностната си характеристика, Заповед №1331 от 2011г. по делото и нормите на чл.226, ал.1 т.1-3 от ЗМВР, доколкото жалбоподателят е държавен служител с категория „Г”.

Производството е продължило и със съответната проверка по чл.237, ал.2 от ППЗМВР, във връзка с постъпилите данни със Заповед № 46098 от 04.10.2012г.

Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинарно наказание са предвидени по чл.246, ал.1 ППЗМВР. Според цитираната норма дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

При издаването на оспорената заповед е спазено изискването за писмена форма, но не и за законово установеното съдържание. В случая съдът приема за установено, че в обжалваната заповед е посочен извършителят, правното основание за налагане на наказанието, в какво се състои нарушението, но не са посочени обстоятелствата, при които е извършено. Не са посочени и кои точно служебни задължения на жалбоподателя са нарушени, не се посочва каква точно мярка е следвало да приеме лицето, за да не допусне бягство на задържания. В мотивната част на заповедта не се уточнява и въз основа на какви доказателства е установено нарушението. Единствено е посочено, че наказващият орган е приел обясненията на жалбоподателя и събраните доказателства от извършената проверка.

В мотивите на заповедта не е извършено позоваване на задължения по длъжностната характеристика на жалбоподателя, които да сочат на твърдяното нарушение на жалбоподателя, респ. на дължимо от него действие, за да се предотврати бягството.

Следователно, в оспорената заповед не се съдържат факти и обстоятелства,

при проверката на които съдът да направи изводи по съществуването на оспорването и посочването, на които е нормативно установено по чл.246, ал.1 ЗМВР именно с тази цел.

Горното обуславя извод, че допуснатото нарушение на изискванията по чл.246 ,ал.1 ППЗМВР относно съдържание на оспорената заповед, е съществено, представляващо и нарушение на административнопроизводствените правила, както и самостоятелно основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК на оспорената заповед.

Съдът констатира, че в обстоятелствената част на заповедта не са изложени съображения относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер /порицание за срок от 1 година/, органът не се е позовал на събрани и обсъдени данни относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР при налагане на дисциплинарното наказание, напр. приложената по делото кадрова справка на лицето. Такива не се съдържат и в съпътстващите административната преписка писмени документи, които се обсъдиха по-горе.

Съдът намира приложимост на въведените изисквания с посочената разпоредба във всички случаи на налагане на дисциплинарно наказание по ЗМВР, в това число и при наказание „порицание“, за налагането на което се препраща към ППЗМВР – чл.231,ал.1 ЗМВР, както следва и от трайната съдебна практика на Върховния административен съд. Следва да се наложи наказание, когато лицето има вина за деянието, представляващо нарушение на установени спрямо него задължения. Налагането на процесното дисциплинарно наказание – „порицание“ не се налага при условията на обвързана компетентност от дисциплинарнонаказващия орган, тъй като този вид наказание не попада в хипотезите по чл.227,ал.1 ЗМВР, при които вида на следващото се дисциплинарно наказание - „уволнение“, е определен от законодателя. Поради това излагането на мотиви защо е наложено конкретното наказание като вид и размер е задължителен елемент от мотивите към заповедта.

Неспазването в този смисъл на задължителните изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР, е също съществено нарушение на административнопроизводствените правила и основание за отмяна по чл.146,т.3 ЗМВР.

В заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, е посочено, че лицето е нарушило чл.35 от Инструкция №1 з №1711 от 15.09.2009г. за оборудването на помещенията и настаняване на задържани лица.

Още от заглавието ѝ става ясно, че същата се издава за да регулира обществени отношения свързани именно със създаване, режим и ред на специални помещения, в които се настаняват задържани лица в структурите на МВР, какъвто е бил и избягалия Ш..

Съгласно чл.5 от Инструкцията, в структурите на МВР се обособяват места за настаняване на задържани лица, като се изброени и конкретните видове помещения. Установява се по делото и от показанията на свидетелите обсъдени по-горе, че в 06 РУП на МВР, няма обособени стаи, в които да се извършват разпити на заподозрените лица.

Според справка на стр. 90 от делото в полицейското управление има 3 броя помещения за задържане на лица. Съдът обаче намира, че тези помещения

съобразно класификацията им по чл.5 от Инструкцията, са различни от тези, предназначени за разпит на лица и от тези, предназначени за приемане на лица за обработване на данни и по документацията за задържане. Следователно, стаята, от която е избягал, и в която Ш. като задържано лице, не е никоя от изброените по чл.5 от Инструкцията.

В случая безспорно се установи от изходящите от ответника писмени доказателства, че задържаният не е бил охраняван от жалбоподателя, когато се е придвижвал в сградата на полицейското управление, тъй като по дължостна характеристика, жалбоподателят няма задължение да охранява заподозрените или задържани лица. Освен това, задържаното лице Ш., не се е придвижвало в района на 06 РУП на МВР, когато е избягало

При тази констатация съдът намира, че жалбоподателят не е сторил нарушението, което му се приписва по чл.35 от Инструкцията, доколкото ответникът не посочи какви следва да са необходимите мерки, в случай на бягство на задължено лице, Жалбоподателят не е нарушил служебната дисциплина, като не е предприел тези мерки и защото няма обособени помещения в полицейското управление предназначени за приемане на лица за обработване на данни и по документацията за задържане.

С оглед цялостната проверка, която съдът извършва по чл.146 от АПК за законосъобразност на административния акт, намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, същата обаче не е мотивирана, по изложените по-горе съображения. При постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалните норми, които водят до нейната законосъобразност. Затова същата следва да се отмени, независимо, че е съобразена с целта на закона.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат сторените и поискани съдебно-деловодни разноски, които в случая възлизат на 10 лв.

Водим от изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк][жилищен адрес] Заповед рег.№3-602/27.11.2012г. издадена от на Началника на 06 РУП-СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] на осн.чл. 78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, да заплати на Г. С. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк][жилищен адрес] съдебно-деловни разноски от 10 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок о съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: